Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei Cruci

Cu crucea Mea cea grea, cu crucea venirii Mele Mă aşez pe umerii voştri plăpânzi şi strânşi de înfiorare şi de greu pe calea venirii Mele la om, copii de sub cruce. E tare frumoasă calea crucii, calea de sub cruce, şi fericiţi sunt şi vor fi cei ce nu fug de ea, iar cei ce fug sunt cei ce nu se recunosc în Mine, Cel frânt şi biruitor sub cruce, şi nici Eu în ei nu Mă recunosc. Amin.

Eu am spus răspicat: *«Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie»*, Mie şi nu loruşi, copii de sub cruce, striviţi şi biruitori sub ea şi prin ea, că nu e om biruitor între pământ şi cer decât prin cruce. Amin.

Eram împreună cu ucenicii când am chemat mulţimea şi am zis: *«Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, căci cine va voi să-şi scape sufletul, îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va avea, îl va scăpa de la pierzare, căci ce-i foloseşte omului să capete lumea toată dacă sufletul şi-l pierde, şi ce ar putea el da în schimb pentru sufletul său?»*.

O, copii striviţi şi biruitori sub crucea grea a venirii Mele după om! Să ştiţi şi să spuneţi tuturor prin acest cuvânt rostit că pe pământ sunt două feluri de creştini: creştini pământeşti, trupeşti, şi creştini cereşti, duhovniceşti, sub cruce. Voi, fiilor mici şi cu mers apăsător de greu pe calea voastră cu Mine, voi niciodată să nu plângeţi pentru voi sau pentru om. Voi să plângeţi pentru Mine şi cu Mine, iar fiii lumii să se plângă pe ei. Cine plânge pentru el, se răzvrăteşte şi se nemulţumeşte, iar cel ce Mă iubeşte şi Mă urmează prin lepădare de sine, nu trebuie, nu e frumos să se despartă de Dumnezeu în faţa îngerilor sau în faţa oamenilor, căci Eu nu sunt păpuşă, cum dau mulţi să se poarte cu Mine, ci sunt Cel plin de lacrimi pentru tot omul care se joacă cu Dumnezeu înaintea îngerilor şi înaintea oamenilor scuturându-se de cruce, de credinţă, de statură şi de statornicie prin orice greu, iar Eu, Domnul, Eu şi sfinţii Mei, nu am făcut şi nu facem aşa, ci îndelung răbdăm pe pământ şi în cer pentru viaţa şi salvarea omului căzut din viaţă. Amin.

Crucea este venirea Mea prin slava de pe cruce, aşa cum am lucrat şi acum două mii de ani. Crucea este semnul venirii Mele la om, iar omul fără cruce nu are în trupul lui venirea Mea. Crucea este biruinţa morţii, şi fericiţi îi numesc Eu pe cei ce se bagă sub ea şi nu mai ies de sub ea apoi, căci omul fără cruce este lumesc, este ca şi copilul care iubeşte jucăriile şi viaţa voii libere şi nu o viaţă cu lacrimi şi cu strâns de inimă ca să-l ţină acestea viu şi adevărat pe pământ şi în cer. Crucea este viaţa cea fără de păcat, fără de plăceri, fără voie de sine, căci împărăţia lui Dumnezeu în om, nu este ca cea de pe pământ în om, ci este ca cea de pe cruce, căci Eu prin cruce am fost Împărat cu împărăţie care nu cade. Amin.

Sub cruce nu se trăieşte viaţă vremelnică, ci viaţă veşnică. Faptele vieţii vremelnice nu sunt fără de plăceri, fără de păcat, nu sunt pline de fiorul fricii de Dumnezeu, ci sunt omeneşti şi fără de Duhul Sfânt ocârmuitor al celor credincioşi şi sfinţi. Iar faptele vieţii veşnice sunt cele ce-l fac pe om ca Mine şi îl ţin ceresc pe pământ şi dezlipit de pământ pe om, că mulţi sfinţi păzeau să aibă numai hăinuţa de pe ei, ca să fugă de orice plăcere, pentru că iubeau viaţa şi ţineau la ea să n-o piardă, să n-o dea pe nimic de pe pământ.

O, prea mulţi zic că au lepădarea de sine, dar cine este cel ce ştie ce înseamnă aceasta? O, fiilor care Mă aduceţi pe pământ, Eu vă ajut prin orice suferinţă ce purtaţi să fiţi ca Mine, ca să se uite la voi poporul cuvântului Meu şi să nu Mă răstoarne pe Mine pentru ei, căci Eu sunt Cel umilit şi Cel ce Mă umilesc înaintea puterii omului şi chiar pentru puterea lui, fie ea şi putere împotriva Mea, căci cel ce nu poate altfel, acela poate prin puterea lui, şi când Eu Mă dau lui

trup şi cuvânt, el prinde putere împotriva Mea, şi Eu Mă umilesc, căci capul aplecat nu este tăiat de sabia care loveşte în el ca să-l taie.

O, poporul Meu, pe cruce nu se zbate nimeni, că ea este puterea care-i dă omului pacea, nădejdea, viaţa. Pe orice alt semn de umilinţă se zbate omul, se zbate pentru el însuşi, căci aşa este omul învăţat de firea lui cea omenească. Dar pe cruce nimeni nu mai cere nimic, ci aşteaptă viaţa, învierea, fiindcă pe ea Îl are omul pe Domnul cu el atunci când Domnul şi nu sinele lui este iubirea lui, iar cuvântul Meu nu trebuie răstălmăcit, ci trebuie primit şi iubit. O, poporul Meu, o, fiilor, crucea este îmbrăţişarea cu viaţa, dar învăţaţi această învăţătură.

Învăţaţi Ierusalimul ce sunt Eu, Domnul, copii puşi de Mine lumină peste el ca să vadă el calea. Deschideţi-vă guriţa în mijlocul lui, şi Eu Mă voi turna în voi şi vom pluti cu cerul peste pământ, peste Ierusalim, fiilor învăţători, căci cerul pe pământ e viaţa cea de veci care se împarte prin omul credincios şi mlădios în mâna Mea, fiindcă numai cel mlădios este credinciosul cel plăcut lui Dumnezeu. Uitaţi-vă cu ochiul Meu prin ochii voştri la cei ce gândesc prin mintea lor alături de taina acestei veniri a Mea lângă voi. Ce obosiţi de ei înşişi, de sinele lor sunt aceştia! Am spus că dacă aceştia ar iubi şi cerul măcar cât iubesc pământul, Eu aş putea apoi să fac din ei locaş al Meu din care să ştiu şi să cred şi să Mă mlădiez după cum Duhul dumnezeiesc caută în om şi din om.

Cel ce uită pe Dumnezeu pentru sine, este acela care nu stă în Dumnezeu, iar cine aude aceasta ce spun Eu, să înţeleagă. Cel ce uită pe Dumnezeu este acela care adoarme când se culcă şi când se scoală neînvinuindu-se pe sine pentru umilinţa care i-ar da viaţa, căci cel fără Dumnezeu este mort, este el, nu este Dumnezeu în el, fiindcă Dumnezeu este umilit, este Cel blând şi smerit cu inima prin duhul umilinţei, care-L face pe Dumnezeu în om şi pe om în Dumnezeu. Amin.

O, cât de uşor uită cei ce dau să se lepede de sine şi să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, cât de uşor uită aceştia să nu se închine la alţi dumnezei în afară de Mine! Iată, nu ştiu aceştia ce înseamnă să nu se închine la alţi dumnezei, ce înseamnă să se închine la ei înşişi împotriva statului Meu în ei, căci Duhul Meu este umilinţa, fiindcă sunt Fiu, şi aşa stau, şi nu Mă ridic să nu ascult de Tatăl, Care este în Mine şi Mă învaţă să fiu Fiu şi să Mă închin Tatălui, căci El în Mine trăieşte, şi Eu în El, şi aşa ar fi să fie şi umilinţa celor ce Mă vor în ei cu faţa Mea cea din Tatăl, cu umilinţa Mea cea de Fiu. Amin.

Învăţaţi Ierusalimul ce sunt Eu, Domnul, copii care-l învăţaţi de la Mine pe el, că iată cum grăiesc Eu despre Mine numindu-Mă Fiu, căci cel ce se numeşte pe sine fiu, acela are învăţător. O, să nu vorbească fiii acestui popor, să nu vorbească ei cu voi ca şi cu unul dintre ei când stau ei de vorbă cu voi, ci să vorbească dovedind că sunt ucenici şi fii ai învăţăturii. O, ce frumos îi învăţ Eu pe ei prin voi, dar aceasta vede şi simte numai cel ce iubeşte şi doreşte cu dor învăţătura şi creşterea prin ea şi viaţa prin ea. Le spun lor şi tuturor celor de pe pământ care iau din râul Meu de cuvânt de viaţă veşnică, le spun tuturor acestora că omul greşit trebuie îndemnat la pocăinţă, nu la nădejde, căci nădejdea este a celor sfinţi, iar pocăinţa este a celor greşiţi şi a căror nădejde numai prin pocăinţă le este primită la Dumnezeu şi dată de Dumnezeu lor. Cel îndemnat la pocăinţă trebuie să ştie ce a greşit şi cât este greşeala lui şi ce-I face Domnului şi omului statul lui greşit. Acela nu se poate împăca cu sine şi cu Dumnezeu prin sine, ci numai prin alţii care să-l cureţe pe el, căci nu altfel este orânduiala între Mine şi om, iar Eu, Domnul, nu altfel am lucrat între oameni şi cu oamenii. Pocăinţa este a celor greşiţi care numai prin pocăinţă le este primită nădejdea, şi altfel nu este bine cu nădejdea la cei păcătoşi care cu ea rămân greşiţi şi nu pocăiţi. Nădejdea celor păcătoşi îi face să păcătuiască mereu, şi lor le este de folos pocăinţa, nu nădejdea mai întâi, nu nădejdea care nu poate nimic, nimic fără de pocăinţa cea de dinaintea ei, căci aşa şi nu altfel cei păcătoşi s-au făcut sfinţi, şi mulţi din ei au născut sfinţi prin pilda şi învăţătura lor care atrăgea spre ei ucenici pentru Mine şi nu pentru ei, şi aceasta îi dovedea pe ei sfinţi, oameni lepădaţi de sine, ca să Mă aibă pe Mine în ei apoi.

Am spus pe vremea trupului Meu văzut de om că împărăţia lui Dumnezeu nu vine în chip văzut. Am spus aceasta şi pentru cei ce o aveau pe ea în ei, ca s-o recunoască pe ea şi să înţeleagă ce este ea şi unde este ea şi cum vine ea, şi am spus aceasta şi pentru cei ce nu o aveau şi nu o au pe ea, dar nădăjduiesc în ea să vină. Am spus acest cuvânt şi am spus şi mai mare cuvânt ca acesta. Am spus că cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, şi cât aş vrea, Ierusalime, să ştii tu crezând că adevăr adevărat grăiesc prin acest cuvânt şi că vor fi mulţi care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu venind întru putere, aşa cum am spus peste cei ce au fost atunci şi n-au înţeles văzând aceasta, fiindcă puterea Mea era slava Mea cu care în multe rânduri M-am arătat ucenicilor Mei, unora dintre ei cu o mare măsură până la răstignirea Mea, şi nu numai atât, ci şi după aceea, prin învierea Mea şi prin slava Mea cea de după ea.

O, Ierusalime, grăiesc înaintea ta mai mult decât am grăit prin Scripturile gurii Mele de atunci, şi spun aşa: cel ce nu crede în cuvintele Mele nu crede în Mine, şi este ca şi cel ce se ruşinează de Mine şi de cuvintele Mele în mijlocul neamului păcătos şi de care şi Eu Mă voi ruşina de el când voi veni întru slava Tatălui Meu cu sfinţii îngeri. Voiesc să te întăresc în credinţa cea în cuvântul Meu de atunci şi de acum, dar pentru aceasta tu trebuie să te uiţi mult în el ca să ştii să te umileşti pentru statul Meu în tine, pentru faţa Mea în tine, ca să pot fi Eu mai mare ca tine, copil care urmezi după Mine prin lepădare de tine pentru Mine.

V-am spus la cea din urmă grăire a Mea cu voi să fiţi fiii credinţei care nădăjduieşte ca în cer, căci cele vechi au trecut odată cu lucrarea Mea cu voi. Aţi auzit voi ce am grăit? Aţi înţeles voi? Ţineţi minte acestea ce v-am spus? Ca să ţineţi minte trebuie să luaţi şi să citiţi iar şi iar cuvântul Meu de peste voi, că altfel vă scrie duhul rău că nu credeţi în cuvântul Meu şi în Mine; vă scrie că vă ruşinaţi să împliniţi ce vă povăţuiesc Eu.

Ţi-am spus, Ierusalime, că tu nu trebuie să trăieşti în numele Meu şi numai atât, şi ţi-am spus că tu trebuie să trăieşti ca Dumnezeu pe pământ şi între frate şi frate, ca Dumnezeu, poporul Meu. Ai auzit? Ai împlinit şi împlineşti aşa? Ţi-am spus că te privesc mereu cum lucrezi, cum vorbeşti, cum simţi, cum Mă dai, cum te dai, şi să nu uiţi că te privesc ţi-am spus, şi să trăieşti ca Dumnezeu pe pământ ţi-am spus. Şi îţi mai spun acum, să te uiţi la cei puşi lumină a Mea peste tine, că ei se lasă mici înaintea ta, fiindcă aşa este lucrul dat de Mine peste cei mari cu lucrarea lor cea din Mine, aşa cum le-am spus şi ucenicilor Mei acum două mii de ani că cine între ei voieşte să fie mai mare, să slujească tuturor, că aşa sunt mari şi nu altfel; şi ca Mine, blânzi şi smeriţi cu inima sunt mari aceştia. Îţi mai spun, poporul Meu, să te întăreşti în credinţă, nu în necredinţă, fiindcă tu ştii că Eu am spus că nu este a tuturor credinţa.

O, poporul Meu, pe cruce nu se zbate nimeni, că ea este puterea vieţii, nu a morţii, şi este puterea morţii spre viaţa ta care calcă cu moartea pe moarte prin cruce, poporul Meu. Mă supăr pe tine dacă nu te văd citind Evanghelia Mea de peste tine. Te superi pe Mine dacă nu citeşti ce-ţi spun, poporul Meu. Mănâncă, fiule, ca să trăieşti, că dacă nu mănânci din gura Mea cuvânt, mori, poporul Meu, mori nemâncat cu mâncarea pe masă, fiule. Eu te învăţ ca pe un fiu, căci cel ce-şi iubeşte fiul, îl mustră, îl ceartă, îl îndeamnă până ce Tatăl său ia chip în el. Amin. O, să nu stai fără Tată, să nu stai fără de simţire, fără de ascultare înaintea Tatălui, căci cel ce nu ascultă de Dumnezeu şi de cuvântul Lui, îşi este sieşi dumnezeu, şi un aşa om nu este la Dumnezeu. Ţi-am spus demult, şi acum iarăşi îţi spun: să nu fii popor fără cruce, Ierusalime, căci vai celui ce aruncă crucea şi răbdarea de sub ea, că acela cade din Dumnezeu şi se face locaş şi armă diavolului împotriva crucii.

Te chem sub cruce, Ierusalime, că Eu sunt cu semnul acesta peste tine şi cu răbdarea de sub cruce, şi nu poţi fi plăcut lui Dumnezeu şi omului decât sub cruce, poporul Meu. Iubirea de sub cruce este cea mai de sus iubire, care se apleacă la picioarele tuturor ca să-i cheme sub cruce, sub iubirea de sub cruce, care-l învaţă pe om umilinţa pentru păcatele sale, umilinţa care nu loveşte în păcatul altuia pentru acoperirea păcatelor lui, iar cuvântul Meu trebuie împlinit şi nu lovit.

Iubirea de sub cruce, aceasta este ceea ce Eu te învăţ să ai; iubirea care nu loveşte, care nu vatămă pe Dumnezeu şi pe cei iubiţi ai Lui, pe care Domnul îi cunoaşte ai Lui. Amin.

Vai celui ce fuge de sub cruce şi, iarăşi, vai celui ce loveşte pe cel de sub cruce şi crucea care-l poartă pe cel ce vine după Mine luându-şi crucea şi lăsându-se pe sine sub ea ca rod al iubirii de sub cruce. Cel ce-şi alege singur crucea este necredincios şi cârtitor apoi. Eu însă vreau să te am pe tine iubirea cea de sub cruce, Ierusalime, şi să ajuţi grăbirii venirii zilei Mele prin care cerul şi pământul se vor înnoi cu foc, iar fiii iubirii vor primi ceruri noi şi pământ nou în care dăinuieşte dreptatea, şi acestea ca dar al iubirii cea de sub cruce peste cei ce iubesc aşa între pământ şi cer. Amin, amin, amin.

Fiilor care Mă aduceţi la voi! Vă voi da un cuvânt în apărarea Mea, că pe Mine nu Mă apără nimeni decât Tatăl Meu şi mama Mea, şi puteţi şi voi, dar voi nu sunteţi primiţi. Mă voi însemna cu un cuvânt al durerii Mele de care râde duhul rău acum, şi pe care Eu, Domnul, vă rog pe voi să-l certaţi pe el cu numele Meu, ca să vadă el că vă am de pe pământ miluitori ai Mei, ai Duhului Meu Cel ruşinat acum de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu. Amin.

***

Mă aşez cuvânt în cartea Mea cu voi, cuvânt împotriva duhului rău, care râde de Mine arătându-vă pe voi învinuiţi; pe voi, pe care Eu, Domnul, Biruitorul morţii şi al diavolului, v-am ales dintre cei ce sunt poporul Meu de azi ca să Mă aduceţi pe pământ cuvânt şi să-Mi cresc pentru Mine un popor şi să-l am la venirea Mea, fiilor călăuzitori.

Şi iată, dacă văd că voi nu sunteţi primiţi de cei ce-Mi fac dureri învinuindu-vă pe voi pentru ei, dacă voi nu sunteţi buni şi înţelepţi de la Mine, dacă înţelepciunea Mea din voi nu le prieşte lor şi ies aceştia de sub cruce când Eu spun că iubirea cea de sub cruce se apleacă la picioarele tuturor ca să-i cheme şi pe ei sub ea, sub cruce, atunci Eu, Domnul, le grăiesc lor cu înţelepciunea Mea cea din Tatăl şi spun în apărarea Mea aşa: nu voi, ci Eu i-am ales pe cei prin care vin cu hrană de viaţă la popor. Nu ei M-au ales pe Mine ca să-Mi fac din ei cale a venirii Mele, ci Eu i-am ales pe ei. Aceasta vă spun Eu vouă, celor ce vă răzvrătiţi pe ei, şi vă amintesc de cuvântul care spune: *«Nu vă atingeţi de aceşti unşi ai Mei, nu vicleniţi împotriva profeţilor Mei!»*, că nu ei viclenesc, ci voi vicleniţi răstălmăcind cuvântul înţelepciunii lor care lucrează de la mijloc prin Duhul Cel Sfânt al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Nimeni nu este forţat să stea frumos pe cruce, să stea pe drumul crucii purtându-şi crucea lui măcar. Nimeni nu este forţat de Mine să intre sub crucea cea grea de dus a venirii Mele cu hrană la popor, că nu e hrană ca cea din piaţă, ci e ca cea din cer, iar voi, cei ce le găsiţi lor pricini, lungiţi peste ei drumul dintre cer şi pământ, drumul dintre Mine şi ei când Eu le dau lor ca să vă pună pe masă şi să creşteţi prin gustul şi harul hranei pe care v-o dau, adusă de ei la voi, dar este fiecare rugat să nu lovească în ei, că lucrarea Mea cu ei pentru voi şi pentru tot omul care ia din ea, e grea de tot. Eu nu v-am spus să-i iubiţi, ci v-am spus să nu-i loviţi. Dacă-i loviţi, îi loviţi după ce-i învinuiţi pentru voi, şi apoi ei se umilesc şi se bagă sub vină ca Păstorul Cel adevărat, Care Se bagă sub cruce pentru oile Mele. Vă spun însă că vine duhul rău cu horă şi cu muzici drăceşti petrecând înaintea Mea, arătându-Mi-i pe ei că nu sunt buni, şi pe Mine că nu pot, că nu fac biruinţă de partea Mea şi că totul e partea lui şi că Eu să nu mai fac drumul spre popor prin ei, că ei nu sunt buni, că ei strică poporul, că ei sunt nedrepţi, nepăsători, neînţelepţi, nelucrători, nemiloşi, netrebnici şi mici pentru minţile cele mari, că ei nu ştiu să vorbească, să judece lucrurile, să-l facă pe om, şi că poporul nu este făcut şi că poporul nu este după voia Mea.

O, înapoia Mea, satano, că tu judeci ca tine şi nu ca Mine, că nu tu, ci Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Domnului Savaot, Eu sunt Judecătorul şi nu tu. Amin. Tu zici: *„Nu va vedea Domnul“*, dar Cel ce a zidit ochiul şi urechea, oare, nu vede? Oare, nu aude? Oare, nu ştie Cel ce a învăţat pe aleşii Săi cunoştinţa? Iată, nu voi lepăda pe poporul Meu, nu voi părăsi moştenirea Mea până ce dreptatea va judeca întorcându-se şi o vor iubi pe ea toţi cei cu inima curată, căci

fericit este fiul pe care Tatăl îl va certa şi îl va învăţa pe el legea Lui, viaţa Tatălui în fii, iar Tatăl Meu şi mama Mea prin cuvântul Fiului te ceartă pe tine, diavole, ca să nu mai aduci viclenia ta împotriva profeţilor Mei şi să nu mai răzvrăteşti între fiii cuvântului Meu. Amin. Am miluitori ai Mei de pe pământ pe cei învinuiţi, dar nu de Mine, că Eu le-am spus lor să se ofilească dacă Eu aş fi supărat pe ei, şi altfel nu. Şi acum îi chem înaintea ta în apărarea Mea, lângă Tatăl Meu şi lângă mama Mea şi le spun lor să-ţi facă certare, că Eu am în ei puterea Mea, cuvântul harului, cuvântul învierii făpturii, iar tu teme-te şi fugi în locuri neumblate de ei. Şi peste tot pe unde Eu trec cu ei, tu să fugi până ce nu vei mai avea unde să fugi, până te vei lăsa legat pe vecii. Aceasta îţi poruncesc Eu, Fiul Tatălui Savaot şi al mamei Fecioară, prin cei de care tu dai să te atingi cu vină înaintea Mea. Dar Eu îţi spun: nu te atinge de aceşti unşi ai Mei, nu vicleni împotriva profeţilor Mei şi să nu te mai ascunzi în om pentru aceasta ce faci, că toiag de fier pun între ei şi tine, şi cuvântul Meu înseamnă aceasta. Acum, du-te! Amin, amin, amin.

Fiilor scumpi ai Mei şi ai Tatălui Meu şi ai mamei Mele şi ai sfinţilor Mei şi ai îngerilor Mei şi ai puterilor toate care sunt în ceruri! Am fost ruşinat de duhul cel potrivnic Mie şi care v-a învinuit pe voi înaintea Mea. Îi rog cu aplecare dumnezeiască pe cei ce nu ştiu să vă primească din dreptul Meu pe voi, îi rog să înţeleagă lumina Mea din voi şi să nu mai sufle în ea chiar dacă ei nu vă pot primi pentru ei.

M-am însemnat cu acest cuvânt în carte, fiilor, iar duhul cel potrivnic Mie tremură cu toată ceata şi argaţii lui şi nu mai râde, căci cartea aceasta este cuvântul Meu, şi cu cartea aceasta fac judecata făpturii şi a îngerilor care s-au făcut duhul cel potrivnic lui Dumnezeu prin semeţia omului.

Luaţi pe cei ce stau în troiţă mijlocitoare pentru salvarea omului căzut din Dumnezeu şi adăugaţi-i vouă acum pentru certarea diavolului. Amin. Şi apoi voi fiţi, fiilor, cu obrăjorii şterşi de mâna Mea, de mâneca hainei Mele, şi staţi cu ei senini şi curaţi de învinuire, că Eu vă am cale a venirii Mele, precum este scris: *«Pregătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui. Mergeţi înaintea feţei Domnului şi daţi poporului cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor, prin milostivirea Mea, şi îndreptaţi picioarele lui pe calea păcii»*. Amin.

Iar tu, poporul Meu, dacă eşti binecuvântatul Meu, nu lucra nimic, nimic fără voia Mea şi fără binecuvântarea Mea, că Eu sunt Fiu ca şi tine, şi fac numai ceea ce-Mi spune Tatăl să fac şi să grăiesc, şi tot aşa să faci şi tu, că aşa sunt fiii, poporul Meu. O, lasă-te, fiule iubitor de tine, lasă-te de tot ce-ţi place ţie şi fă-te plăcere a Mea, ca să vadă duhul rău că tu Îl ai de Tată pe Dumnezeu, iar Eu apoi îţi voi purta de grijă, poporul Meu; Eu şi nu tu. Amin, amin, amin.

01/14-03-2004